

Spodnjega Stajerja brž ko mogočno pospešitev podeliti.

Ta shod nam kaže, da je vendar še veliko Nemcev, kateri hočejo s svojimi slovenskimi sosedi živeti v miru. Ako se tudi mi v vseh njihovih nazorih ne moremo z njimi strinjati, nas vendar veseli, da so prvič Nemci Slovencem prijazne besede govorili. Upajmo, da bodejo Nemci vedno bolj uvidevali, da jim Slovenci niso sovražni, ampak zahtevajo samo svoje pravice. Konečno bode mogoče vendar prišel dan, ko si bodo Nemci in Slovenci pošteno roke podali ter nemškim in slovenskim advokatom rekli: Ostanite v svojih pisarnah, vi delate že tam dosti škode, v politiki nimate vi nič iskati.

„Štajerc“

„Fihpos,“ to je tisti časnik, kateri le tako dolgo izhaja dokler živi „Štajerc“ in se ga le v ta namen tiska, da bi naš kmečki stan zastopajoči časnik uničil, piše v svoji zadnji številki takšne vnebovpijoče laži čez naš časnik, da bi njegov pisar zaslužil, da bi ga s pasjim bičem pognali iz slovenske zemlje. V pojasnilo kmetom bomo mi na vse njegove nesramne laži tega potuhnjenega kmečkega sovražnika odgovorili!

Kdo je ustanovil „Štajerca“

„Fihpos“ pravi, „Štajerca“ so ustanovili najzagriznejši sovražniki slovenskega ljudstva, da bi preprečili ali vsaj ovirali kmečko organizacijo. Zlagano, ljubi „Fihpos!“ „Štajerc“ je bil ustanovljen od nemških in slovens-

imeli enega odraslega fanta Frančka, med tem ko so imeli pri Smolarjevih eno edino hčerko Treziko. Prav lepa Trezika sicer ni bila, pač pa je bilo pridno in ljubeznivo dekle, pa tudi Franček ni bil tako lep kakor bi si kdo mislil, pa to nič ne boli, ali videla sta se ta dva vendar rada in tako je bilo vse prav v redu, ker te družini živeli ste v zastopnosti in ena je pomagala drugi. To pa je bilo tudi potrebno, ker ti kmetiji stali ste v puščavi in bile ena na drugo navezani. Ali glej, prišel je hudobni sovražnik, ki je seme prepira zasejal kar čez noč in to se je zgodilo tako-le: Zadej za dvoriščem počivalo je nekaj poljskih težakov in tu soseda nista dobro vedela za mejaše; ali tej stvari nista dajala nobenega pomena in nista pustila se eden drugemu zameriti, to že zaradi ljubega miru in stroškov ne in še na misel jima ni prišlo, da bi se kedaj sprla ali celo toževala.

Neko jutro pa na vse zgodaj zapregel je sosed Smolar svoja dva vola in šel plužiti, da bi posejal oves. Ko je došel na njivo, je tam že tudi sosed Keber oral s svojima konjema in rezal brazdo ravno proti Smolarju, kateremu pa se je tako zdelo kakor bi bil njegov sosed mejaš že prekoračil in je kar naglo za-

kih trgovcev, da bi zabranil, da bi kmetje in trgovci skoz konzume ne prišli na nič. Ali „Štajerc“ nastopil je vedno za kmečko organizacijo, on je celo štirikrat pravila za kmečka društva prinesel, da bi kmet vedel, kako se taka društva ustanovljajo in to je bilo v številkah; 8, 9, 10 in 13. Reci lažnjivec, da ni res!

Kdo podpira „Štajerca“?

„Fihpos“ pravi, da „Štajerca“ podpirajo tisti, kateri dobivajo „Deutsche Wacht“ in „Marburger Zeitung“ in konečno trdi ta mrha, da hočemo mi kmete narediti Luterance. Ljubi urednik Jonas! Mi smo drugače čisto dobri ljudje, ako pa hočeš nam ti našo sveto katoliško vero zatajiti, potem se ti zna zgoditi, da pridemo v Maribor in ti s pasjim bičem pokažemo, da smo dobri katoličani in da ne pustimo naše vere zaničevati. — Kdo pa zdržuje „Štajerca“? No, mi povabimo gospoda urednika „Fihposovega“, da bi enkrat prišel ob osmi uri zjutraj na ptujsko pošto. Tam bo videl, da „Štajerc“ vsaki dan prejme 20 — 30 pošt-nih denarnih nakaznic od kmetov, kateri po 60 kraj-carjev pošljejo kot naročninó. Danes dobiva hvala Bogu kmet „Štajerca“ in „Štajerc“ je toraj prost in neodvisen in zamore kmečke koristi brez vsacega ozira zastopati. Vsekakor smo mi tiskarni denar dolžni in tudi drugače nam slabo gre, ali to nič ne dé. Tako dolgo, dokler nam ostane kmet zvest, bode tudi „Štajerc“ obstajal.

Kak namen ima „Štajerc“?

„Fihpos“ pravi, da hočemo mi škofom njihove dohodke proč vzeti. Kje smo mi to pisali? Mi smo té menili in pisali knežonadškofa v Pragi in Olomucu, katera imata po čez 150000 goldinarjev letnih dohodkov, ta dva bi lahko kaj za uboge kaplane dala. Da naš gospod knezoškof ni bogat, to vemo mi itak,

kričal: „Sosed, kaj pa delaš na moji njivi? Moje delo bom jaz že sam opravil!“ In zdaj pričel se je prepir zaradi mejaša. Smolar je rekel, da mu je Keber celi kos njive ukral, in na to pa je Keber vpil na vse grlo, da je ta kos Smolarjev oče že zdavno Kebrovim ukral. Sedaj je bil ogenj v strehi in pričela sta eden v drugega grude metati, da sta imela nosova oba krvava. Oj to je bilo grozno! Vpila sta eden na drugega kakor lačni volkovi in pene so se jima cedile iz ust, kakor nilskemu krokodilu solze iz očíj.

Nazadnje je Keber rekel, da gre k afokati (advokatu) Krumauzerju in Smolar je menil, to pač lahko stori in tako je bilo sovraštvo gotovo. Ko je Smolarjev prišel domov, takoj je vsekali po mizi, da je vse treskalo in potem je Treziki kričal, da Frančka ne sme več pogledati, sicer jo pobije. Tudi Kebrov dospevši domov, je prav grdo ravnal in Frančku rekel, da ga ubije, če bo Treziko le še samo enkrat nagovoril.

Drugi dan hotel je Smolarjev zapreči, ker je hotel v mestu k afokatu (advokatu) Gimpelkauzerju; tu je pa zapazil da je njegov fuks krumpast. Zdaj pa še ta nezgoda! Njegova ženica je pa takoj vedela

tega nam „Fihpos“ ni treba pripovedati. „Štajerc“ pa ni bil v ta namen ustanovljen da bi koristi duhovnih gospodov zastopal, ampak on bo pri vsem dolžnem spoštovanju do katoliške vere in duhovnov vsakokrat zastopal kmečke pravice, brez ozira, če se bodejo duhovni gospodje čez to veselili ali jezili.

No, tedaj smo mi Fihposu odgovorili zadnjokrat, on naj šinfa kolikor in kakor hoče, „Štajerc“ se s tem listom ne bo več ukvarjal. Mi imamo važnejših opravil.

Sovražniki Slovencev.

Vedno se slišijo v klerikalnih časnikih in tudi v „liberalni“ „Domovini“ pritožbe, da je preveč nemških in premalo slovenskih trgovcev in da slovenski trgovci vsled nemške konkurence ne morejo shajati. Časniki kakor „Gospodar“ in „Domovina“ vedno vpijejo, da „Štajerc“ samo za nemške trgovce dela. Mi vprašamo tedaj, zakaj so pa ustanovili konzumno društvo v Št. Jurju ob južni železnici? So li morbiti tam Nemci? Gotovo ne! V Št. Jurju je vse slovensko, trgovci, obrtniki in kmetje in vendar so toliko in toliko tisočakov skupaj spravili da bi trgovce uničili. Mi povabimo gg. redakte, „Gospodarja“ in „Domovine“ naj gredo enkrat pogledat na Gornje Štajersko, ako se tam kaj tacega godi. V našo sramoto bodi povedano, med Nemci se trgovec spoštuje in so veseli če imajo vrle trgovce med seboj, med Slovenci pa se nahajajo slabi ljudje, ki eden drugemu pošteno pridobljeni krajcar ne privošči in kateri imajo največje veselje, ako zamorejo svojemu bratu škodovati. In taki malovredneži hočejo biti narodnjaki in trdijo da so pravi prijatelji Slovencev! Ljuba „Domovina“, vtakni tvoj nos enkrat v Št. Jurij in boš videla, da tam veliko bolj smrdi, kakor pa v Ptuj pri „nemčurjih“!

nasvetovati in rekla: „Ti pojdi k Kebrovim, ta ti more enega konja posoditi. Tako je bilo že od nekdaj!“ Smoljarjev se počoha za ušesi, „pa skoči ti k Kebrovim“ zapove kmetici. Ona pa je rekla: „To je čudna komedija — Keber hoče tudi ravno kar v mesto — ti se lahko kar z njim pelješ!“ Smolar pogledal je malo debelo in potem rekel: „Ja zategadelj že, ali govoriti mi on ne sme, ker s tvojim možem ne maram niti besedice več govoriti.“ Kmetica to svojemu možu sporoči in ta je zadovoljen pod tem pogojem: „Smolar tudi ne sme nič govoriti — stem ne govorim celo življenje nič več — kratko, nobeden ne sme z drugim niti najmanjše besedice spregovoriti!“ To se je dognalo in potem sta oddrdrala z vozom proti mestu. Keber je kučiral in Smolar je sedel zadej v košu, tam kamor navadno devljejo teleta ali kozle kadar jih vozijo v mesto na prodaj. Dospevši v mesto zavil jo je Keber z vozom k hotelu „pri Haložanu“ in potem sta se razšla: Keber je šel na levo k afokatu Krumauzerju, Smolar pa na desno k afokatu Gimpelkauzerju. Ko sta vsak pri svojem afokati opravila, došla sta zopet nazaj v hotel, namreč, Smolar se je vsedel za peč, Keber pa za vrata in pila sta

Vojna v Južni Afriki.

Angleže sta zadela v kratkem času kar zapored dva huda udarca: Botha jih je porazil pri fortu Itala, Delarey pa pri Moedwilu. Polkovnik Kekewich je imel 30 septembra pri Moedwilu 35 mrtvih, ranjenih pa 22 častnikov in 150 mož. 5. t. m. je Botha na severju Natala zgrabil Bruce Hamiltona ter mu prizadel tudi hude izgube. Skoraj vsak dan se vrše boji, a navadno so vedno tepeni Angleži. „Matin“, ki ima dopisnike v burskih krogih, poroča, da stoji v Transvaalu 15000 v Oranju pa 12000 Burov pod orožjem. Preskrbljeni so z vsem in ne manjka jim baje ničesar. »Evropa naj se zanese, zmagovalci ostanemo prav gotovo.« Tako poročajo Buri. Angleži se skrivajo sedaj za taborišča burskih ujetih žensk in otrok. Izjavili so namreč, da bodo morali ujetniki še hujše stradati, ako porušijo Buri železniške proge in uplenijo vse vlake z živili. Buri so seveda zategadelj v stiski, svojcev nočejo moriti, toda angležev tudi ne smejo puščati v miru. Zategadelj so se pogodili s strojevodji angleških tovornih vlakov, da jih puste pasirati, ako jim dajo vselej del prevažanih živil. Angleži dajejo radi svoja živila, samo da imajo pred Buri mir.

»Matin« poroča dalje, da Burov vojna ne velja vinarja več, kajti orožje, streljivo in denar dobivajo od Angležev. Scheepers je poročevalcu »Matina« dejal: »Svoj denar si vzamemo iz angleških vlakov, jezimo na angleških konjih in naše puške in patrone so bile prej last Angležev. Vojni urad angleški je objavil listo vseh izgub od začetka doslej; ta lista kaže da so izgubili Angleži 75562 vojakov, med temi je 5700 častnikov in mož, ki so bili invalidni, in ki so se deloma vrnili zopet k armadi. Stanje v Kaplandiji označuje najbolje to, da imajo sedaj obsedno stanje tudi v Kapstadt in v njegovem okrožju. Položaj

v enomer na jezo kar se je dalo. Konečno je poslal Smolar natakario za vrata h Kebrovim, če bi ta ne hotel že domov, in ta je prikimal. Potem sta se zopet odpeljala. Keber je kučiral, Smolar pa sedel na častno mesto kamor se devljejo teleta in premišljeval.

Ker se mu pa je to delo zdelo prerobato, bil bi rad skadil fajfco tobaka, ali zažgati ni mogel, ker v nobenem žepu ni bilo žveplenke najti. Zdaj bi bil rad svojega soseda Kebra, ki je spredaj kučiral, nagovoril — ali tega ni smel, zato je samo prav na glas rekel: „Saparment — zdaj bi dal kaj za to, ko bi imel kakšno žveplenko!“ Kebra je nekaj zbadlo, ali bil je pretrd in molčal je dalje. Peljala sta se dalje, naenkrat pa je Smolar zakričal: „Kapa kosmata — takšen afokat more pa že res lepe groše zaslužiti!“ S tem zadel je pa prav v sredino, v črno, kajti Keber je ravno tudi o tem premišljeval in tukaj mu je ušlo: „Mora že tako biti; koliko pa si mu mogel dati?“ Smolar sedaj ni več mislil na zaprisego in rekel: Štirideset kron je hotel, da bo pričel, potem pride v nedeljo sam k meni, da bo kraj pregledal in moja žena naj mu par rac speče in nudne in kofe naredi!“ Tu se je Keber glasno zasmeljal in rekel: „Je li mo-